

[Statsministeren]

derfor kan regeringen ikke stemme for den dagsorden, der er blevet foreslået.

Til SF's dagsorden vil jeg sige: Der ligger egentlig ganske mange fornuftige elementer i den dagsorden. De er knap så konkrete som i regeringsgrundlaget og i regeringens redegørelse, men lad det nu være. I hvert fald indeholder de ganske mange signaler, som også er dækket af de udspil, jeg her har redegjort for. Men de indeholder ikke det hele, der er mange andre ting. Der er hele EF-området, der er hele det udenrigspolitiske område i øvrigt, og der er store dele af den økonomiske politik, som ikke er nævnt. Derfor vil jeg sige, at det ville være godt, hvis SF i dag ville trække sit dagsordensforslag – også som udtryk for, at vi nu starter på et fornuftigt samarbejde på tværs mellem SF og denne regering, mellem VK og denne regering. Lad os starte med at løse problemerne, ikke så meget med dagsordenerne. Derfor min opfordring til SF om at trække sit forslag. Regeringen vil i givet fald føle sig nødsaget til at stemme imod det pågældende forslag ud fra samme grundsyn, som jeg her har redegjort for.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi går til anden omgang af debatten.

Henning Dyremose (KF):

Jeg vil gerne starte med fra mit indlæg i formiddags at gentage den fulde opbakning til den faste kronkurspolitik og derfor vores fulde støtte til den fællesaktion, der er sat i gang, og som kan og skal tilbagevise enhver spekulation mod den danske krone. Det er vi helt enige i, og dér kan regeringen altid regne med os.

Statsministeren var glad for det detaljerede regeringsgrundlag, som blev udarbejdet, og det kan jeg da godt forstå, for det var jo det grundlag, der førte til, at statsministeren blev statsminister i en firepartiregering. Men statsministeren må have mig undskyldt. Det politiske indhold i regeringsgrundlaget er stadig væk aldeles uklart, og det er ikke blevet mere klart af dagens debat, tværtimod. Det er heller ikke blevet klarere af statsministerens replik, men det var vel også hovedkonklusionen i statsministerens replik, at vi nu måtte vente lidt og have tålmodighed. Det vil vi så prøve at have.

For så vidt angår skattereformen står det nu klart – det gjorde det ikke i går – at der ikke kommer et egentligt konkret operationelt udspil fra regeringen før til sommer. Det tager vi til efterretning, og det bør så føre til, at vi koncentrerer debatten om EF-afstemningen og arbejdslededsbekæmpelsen og glemmer skattedebatten indtil sommerferien. Det glædede mig, at statsministeren tilføjede, synes jeg, en betingelse for så vidt angår gennemførelsen af skattereformen, nemlig en betingelse, der drejede sig om hensyntagen til den økonomiske udvikling. Det var faktisk det, jeg også forsøgte at antyde i formiddags, for jeg er lige så bedrøvet over de konjunkturudsigter, som økonomiministeren har måttet fremlægge, som økonomiministeren og regeringen er.

Jeg hæfter mig specielt ved, at eksportvæksten, som vi altså havde vænnet os til var en 5-6-7 pct. om året, nu er nede på 0, og jeg hæfter mig ved, at lønkonkurrenceevnen i 1993 er på minus 3,6. I den situation kan det godt være, at nogle af vore gamle standpunkter om, hvad der kunne gennemføres skattemæssigt, og hvad der ikke kunne gennemføres, skal udskydes til bedre tider, så jeg er glad for den hensyntagen. Indtil videre må vi tage til efterretning, at når der kommer et udspil, vil udspillet tage hensyn til konkurrenceevnen og indeholde en garanti til boligejerne. Det vil vi være medgarant for at det kommer til at indeholde.

Så forstod jeg egentlig også statsministerens bemærkning som værende en udskydelse af noget af det, som nogle virksomheder har frygtet i forbindelse med en arbejdsmarkedsreform. Der står i regeringsgrundlaget på side 12:

»I sammenhæng med en skattereform omlægges finansieringen af arbejdsmarkedspolitikken gradvis til generelle lønafhængige bidrag fra alle erhvervsaktive og arbejdsgivere.«

Jeg forstod statsministerens bemærkninger til mig sådan, at det – baseret på den økonomiske udvikling, jeg just har refereret nogle af hovedtallene fra – vel kan være, at regeringen vil synes, at en belastning af arbejdsgiverne på 4-5 mia. kr. med start i 1995 i virkeligheden er for stor en belastning. Sådan lød den lille finte til mit indlæg. Det tror jeg også er et godt synspunkt i forhold til erhvervslivet. Jeg vedstår gerne, at jeg på et tidligere tidspunkt som fi-